

**Nestoris Nouariensis vocabula suis locis: &
s[e]c[un]d[u]m Alphabeti ordinem collocata ...**

Nestor, Dionysius

[Straßburg], 1507

VD16 VD16 ZV 4606

L ante IR & IS

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98842](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98842)

Offas carnes: peponū fercla porros. Peponū neu. gñe apud Græcos declinat: & primā corripit syl. Homer. li. Iliā. ἡ. ωπείπovεσ. κακῆ λέχvεσ αχάϊσθεσ ουκῆταχάϊοι. ωπείπovεσ. i. molles & ibecilles. p. Metaphorā a peponis: q̄ tactu mollia sunt. Errauit etiā Arator & alibi: cū ait. Cui tāgere nō sum calciamēta p̄dū dign⁹: neq; soluere summā. Quē ligat excelsas hūilis corrigia plātas. Nā Calciamen tū metro capi nō pōt heroico. neq; calciamen: a q̄ calciamētū formatū est. Corrigia cū duplicato r. a corripo gis: ex cō & rego deriuat: & ri syllaba correpta est. Idē. Professio vera mēda ci teste sonat. Profiteor: pro syllā. corripit. Oui di. in falsis. Nō est de tetricis: nō est dea magna p̄fessis. Columel. li. xi. Vimq; suā idarco p̄fiteor noīe graio. Arator. Nullasq; volēs punge re mēsas. Esuris ad facin⁹. Idē. Aduenis idulo soluere vincla gregi. Nā esurio esuris. aduenis: is syllā. pducit. Arator. Forma sacrificij p̄fiteor p̄fca canistro: tres panes offerre iubet. Sacriticij cry syl. corripit: nec metro capi pōt heroico. Ennī. Sic nos ille suos dñs sacrificare pu ellos. Meli⁹ dixisset Arator. Bmō. Sacrifici forma: p̄ sacrificij. Arator. Australē celebrare viā quā spado iugatis: ethiopū p̄gebat equis. Spado eunuchus q̄. & spa syl. corripit. Iuue. sat. i. Cū tener vxorē ducat spado: Meua Tuscū. Fingat ap̄: & nuda teneat venabula māmā. Martia. Nec spado iā nec mœch⁹ erit te p̄side quisq̄ At prius (o mores) & spado mœch⁹ erat. Lingo lingis & linguo linguis. a q̄ lingua descēdit: Priscia. teste efferri potest. Lingua (vt scribit Pōpeius) nō solū pars corporis dicit: sed etiam differētia sermonū: p̄mon torij quoq; genus nō excellētis: sed molliter in planū deuexi. Et format diminutiue lingula p̄ cōcisionem n littere ligula: testibz Prisc. & Pōpe. in hęc verba dicēte. Ligula p̄ diminutionē lingue dicta: alias a similitudine extēte lingue: vt i calceis. alias inserta: i. infra dentes coercit. vt i tibis: pro ea quē calceor est. Mar. Nō extrema sedet lunata lingula planta. Nōnūq; etiā (vt diximus) n abijci: & li corripit syllaba. Iuue. sat. v. Et ligulas dimittere sollicitus ne. Tota salutarix iam turba gerit orbē. Et hoc significato: a ligādo ligulū dictam Seruius tradidit: q̄d tamen (vt p̄actum est) Priscia. & Festus per diminutionē a lingua fieri voluerūt. Nā & Gelius ad similitudinem lingue fieri voluit: licet in alio significato ligulam dictā affirmauit: cum dixit. Ligula genus est gladij ad similitudinem lingue. Et (vt puto) gladius ille est: quo aromatarij ad extrahēda e vasis vnguenta vti solēt: quod alij etiā cochliare quo aromata vertunt interpretati sunt. vt Georgius: quē nōnulli etiā

lingulam: licet inrudite: appellauere. quod q̄dem Martia. hoc disticho improbat: cum ait. Quāuis meligulam dicant equitēq; patresq;. Dicor ab indoctis lingula grāmaticis. A lingua venit Ligulaca. Lingulacē aut vt scribit Nonius: verbosi dicūtur. Plau. in Casina. Lingulaca est: nam nunq̄ tacet. Lingulaca item genus est piscis: dicente Pompsio. Lingulaca gen⁹ piscis est: vel mulier auguratrix.

Linguo. Require in dictione Lingo

Lingula. Require in dictōe Lingua.

Liquo linguis facit in p̄terito liqui: li syllaba indifferēter posita. Virg. Nectamē indecorem tua te regina reliqui. Idem. Namq; sua patriā liquerat tellure sepultam. Liquo liquas primū cōiuga. facit in p̄terito liquaui: in supino liquatum. Liqueo liques secūde facit p̄terito licui. Et vtrūq; verbum primā corripit syllabā. Persi⁹. Et plorabile si quid. Eliquat & tenero supplantat verba palato. Luca. lib. vii. Ereptaq; tela liquauit. Oui. li. Metamor. vii. Delituit: stagnisq; suo denomine fecit. Liquor liqueris deponente iug. primā producit syl. Luca. li. ix. Liquitur & nigra distillant inguina tabæ. Ouid. li. Metamor. ij. Liquitur vt glacies incerto faucia sole. A liquo liquas fit Liqueo: li syl. correpta. A liqueo liques fit Liqueo prima similitur correpta syllaba. Persius. Tot tibi cum infamas iunicum omenta liquecant. Ouid. lib. Metamor. vii. Dilapsa gescūt: Afflaucq; nocent: & agunt cōtagia late. A liquor fit etiā Liqueo: li syllaba pducia. Ouid. li. i. de Ponto. Sic mea perpetuis liquecunt p̄tiora curis.

Lyntr cum y græco & t exili scribit. neq; a lino linis deriuat: vt cū Catholico Vgurio somniauit. sed a λούτρῃ teste Prisc. prima diphthōgi abiecta vocali & n lra interposita. Vir. Cauat arbore lintres: genus est nauiculę: quę ab Vguratione in dictōe dromus etiam hęc lintres in recto declinat: & fœmi. gñis est: teste Prisc. apud græcos autē masculini: quō etiā genere: hoc est masculu. nostri veteres: græcorum instar protulere: vt Caper testatur & Probus.

Lyntris. Require in dictōe Lyntr.

Liqueo. Require in dictōe linguo.

Liquasco. Require in dictōe linguo

Liqueo. Require ibidem.

Liquor tam neutro q̄ masculu. gñe antiqui prouulerunt: testibus Capro & Probo.

Liquo. Require in dictione linguo

L ante IR & IS

Lyra cum y græco scribit: instrumentū est musicum: & primā syllabam corripit. Inde delir⁹ delira delirum: li syllaba correpta. Lucre. li. i. Quod facit hic idem perdelirus esse videt. Nā cōtra sensus ab sensu ipse repugnat. Lyracū

K iij

latino sulcus vocat: & primā pducit syllā, inde Deliro ras: li syllaba pducta. Horat. in episto. Quicqd delirāt reges plebunt achiui, Liris cū i latino virobicq: fluuius est Cāpani: ortus in Apenino: & Minturnas pterlabēs, de q Mar. Cerulq: nos liris amat: quē silua maricę ptegit Liris. Require in dictōe lyra.
Līsa vrbs ē Petreę Arabię: teste Ptole. Līsus cū i latino: fluui⁹ est Thracię. Est & duag: vrbiū nomen: quag: vna est in Creta. Alta in Dalmatia: teste Ptolem. Lysius cum y greco i prima duri taxat syllaba: fluuius est Archadię. Lysias ea dem scriptura pprum fuit viri nomē: & vrbs in magna Phrygia: teste Ptolem.

Lysias. Require in dictōe lisa.

Līsus. Ibidē.

Lysius. Ibidem.

L ante IT & IV

Lithofrotos cū i latino sequēte th aspirato: mascul. gñe declinari pōt. & lithofrotū neutro: cōponitq: ex λίθωσ q est lapis. & στροφος stratus. Vñ & pauimētū lapidibz stratū dicit. Et cū apud grecos λίθοστροφος cū ω me ga in penultima scribat syl. ideo illā producit: quare in etymologia hui⁹ dictōis errauerunt: Vgurio: Brito: Māmotrectus: Catholicō. aliā nescio quā ppositionē fictā somniātes: qnenā Tortelli⁹ ex greco λίθοσ: & stratū latino cōpositū vocabulū putās. Hierony. in Ioāne cā. xix. Et sedit p tribunali in loco qui dī lithofrotos: vbi nonnulli huius etymologiā vocabuli prorsus ignorātes, p lithofrotos: lycosiratos scribūt: qd qdem apud grecos id interpretari pōt qd apud nos lupi exercitū: qd a ppro hui⁹ dīcōnis significato omīno alienū est: quare gre cū totū vocabulū dicimus: cuius etiam vltimā syllabā nō in tus more latino: sed in tos greco rū more Hiero. ptulit. Varro. Citrū: aug: minym: emblema: aut lithofroton aspiciēbatur. Lithofrotum. Require in dictōe lithofrotos.
Litteratus a līra cū duplici t. & litterosus in vna fcaione dici pōt: teste Nonio Casū inducēte dicentē Annaliū. iij. Homo meræ litterosus.
Litterosus. Regre in dictōe litterat⁹.

Littus. Require in dictōe litus.

Litus cū i latino & vnico t scribit. Nā & a lēdo sedis deriuat: dicēte in Topicis Cicerone. Litus est quod fluctu elidit. Avero Donatus a litan do litus dictū tradidit. quod tamē Seruius im probat: maxime qā lito tas li syllabā corripit: litus vero illā producit. Est aut litus nō maris modo: sed etiam cāpi extremitas vt dixit idem Ser. vt est etiā apud Virg. Cui litus arandum. Cui⁹ loci leges dedimus. Ab eo qd est litus fit Oblitero obliteras: auctore Pōpe. nā sicut a foenus huius scēnoris: o in e mutato: fit scēnero scēneras. & a Tempus huius temporis fit tem

pero temperas. Sic ex ob & litus huius scēnoris: fit Oblitero obliteras. Marcellus autē ab olitū supino huius verbi obliuiscor: oblitero verbū tractum tradidit. Neq: ab olitū supino huius verbi Oblino oblinis deducitur: vt nōnulli voluerūt. maxime quia oblitum ab oblino: li syl labam corripit: oblitero vero illam pducit. Tibullus. Oblitus & musto feriet pede rusticus vuas. Aufonius. Quos fama obliterat: & qs Barbara Romanę nō tradunt nomina lingug. Catullus. Hęc vigēat mādara: nec vlla obliet retas. Litus autē p eo loco apud altare: vbi hostię litari cōsueuerant: a lito litas deriuat. Et quoniam (vt diximus) lito primā corripit syllabam: litus vero illam pducit: placuit auctori bus metri gratia aliud t interponere: vt prima syllaba positione geminati t produci possēt: vt est apud Virg. lib. gneid. ij. Iacet ingens litore truncus. De Priamo enim interfecto loquebatur: quē Pyrrhus altaria ad ipsa tremenē. Tra xit & in multo lapsantem sanguine natū: iuxta ipsa altaria interfecit.

Litius cum i latino & t exili scribitur: gre cumq: est (Seruius auctore) vocabulū. Festus autē a lue dictū tradit eo q litis sit testis. Verū cum Lis huius litis li syllabam producat: quā litus corripit: Seruius hac in parte magis crediderim: ge nus ē tubę in parte qua robustior est incuru: teste eodem Seruio. Virg. li. gneid. vi. Et lituo pugnas insignis obibat & hasta. Litius item baculu erat: quo sedētes augures ausibus tem pla designabant: quod etiā Quirinales gestare pfueuerant. Gellius. Litius est virga breuis: in parte qua robustior est incurua. Virg. li. gnei. vij. Ipse quirinali lituo: paruq: sedebat: succin ctus trabea. Et in hoc significato ab Vguriōne scēmi. tradit esse gñis. Ego autē apud Plutar chum in hac etiā fcaione: maf. gñis inuenio. Sic em ait in Romuli. Litius pseruatus est i Pa latino collevsq: ad Cēltar: tempora: a quibus capta vrbs incēsa fuit. Sz postea expulsis a Ca millo hostibz inter aluissimas fauillas illelus: cū omnia ignis consumpsit: inuentus est.

Lys cū y greco describit: fluui⁹ est minor. Asie in Pontū defluēs. Lyeus cū y greco & æ diph thōgo: cognomē est Bacchi. Virg. li. gnei. i. Regalis inter mensas: laticęq: ligum. Neq: a lien: vel ligo ligas descēdit: vt cū Catho. Vgu. som niauit. sed a luo quod est soluo.

L ante O

Locellus. Require in dictōe locus.

Loculum. Require ibidem.

Loculus. Require ibidem.

Locuples trium generum est: teste Priscia. libro v. in hac verba dicente. Appellatiua in es ter minata: producta es syllaba: si sint ad homies